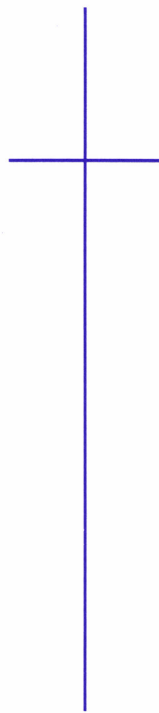

38E149

BEN

+ 1997

Om middernacht, maandag 13 januari 1997,
overleed in het rust- en verzorgingstehuis
te Zwijndrecht,
op 84 jarige leeftijd,
onze medebroeder

Gerard Van Bastelaer

salesiaan van Don Bosco

Gerard Van Bastelaer

werd geboren te Merksem op 17 januari 1912;

zijn eerste professie had plaats

te Groot-Bijgaarden op 2 september 1938;

zijn eeuwige professie deed hij

in Oud-Heverlee op 10 juli 1943;

Hij werd in Oud-Heverlee op 3 februari 1946 tot priester gewijd.

1937-38	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1938-39 tot 1939-40	Grand-Halleux	postnoviciaat
1940-41 tot 1941-42	Sint-Pieters-Woluwe	triënnaat
1942-43 tot 1945-46	Oud-Heverlee	theologie
1946-47 tot 1947-48	Tokyo (noviciaat)	student (taal)
1948-49	Tokyo (technische school)	catechist
1949-50 tot 1950-51	Osada Koen	hulp in de parochie
1951-52 tot 1952-53	Miyazaki	hulp in de parochie
1953-54 tot 1969-70	Groot-Bijgaarden	propagandist
1970-71 tot 1975-76	Heverlee (peda)	econoom
1976-77 tot 1992-93	Vremde	hulp in het economaat
1993-94 tot 1996-97	Hoboken	op rust gesteld

Hij overleed te Zwijndrecht op 13 januari 1997.

Na zijn lagere school volgde Gerard een technische opleiding in het technisch instituut te Borgerhout: afdeling houtbewerking en richting meubelmakers. Op 25-jarige leeftijd ontdekte hij zijn roeping. Ik laat hem nu zelf vertellen hoe het begonnen is: *'Ik voel mij verplicht iets ongewoons te openbaren, nietwaar. De toenmalige pastoor van St.-Bartholomeus had mij gevraagd wijkmeester te zijn van de 'Bond van het H. Hart', hetgeen ik aanvaard heb. Nu was het de gewoonte elke maandvergadering 20 fr. in de kas te storten om per lottrekking een afgevaardigde naar Lourdes op bedevaart te zenden. De namen werden op een papiertje geschreven en opgerold in een bolhoed gedeponeerd. Op het ogenblik dat de secretaris een rolletje in de vingers neemt fluisterde hij mij in het oor: 'Het is uw naam, maar ge moet weigeren'. Deze woorden waren voor mij een teken van God. Langzaam en speels ontrolt de secretaris het papiertje. Ik voel me gerust en zeker. Hij leest: 'Gerard Van Bastelaer'. Paraat en gerust dat ik het wist, viel mijn antwoord: 'Ik ben belet, ik kan niet gaan'. Mijn papiertje werd opzij gelegd en een tweede naam werd getrokken. Vic Govaers. Die zei onmiddellijk: 'Ik aanvaard, en ik zal voor priesterroepingen bidden'. De wegen gaan uit elkaar. Ik ga naar de Witte Paters in de Keizersstraat uitleg vragen om naar de missies te gaan. Toen één van de Witte Paters mijn curriculum vitae hoorde: technisch leraar avondcursus, raadde bij mij aan: 'Ga naar Don Bosco Kortrijk afdeling Late Roepingen. Hetgeen u ontbreekt is een beetje Latijn en Frans'. En zo geschiedde het. Enige tijd later ontmoette ik Vic Govaers opnieuw op een parochiale bijeenkomst. Hij zei me: 'Mijnheer Van Bastelaer, mijn gebed is verhoord'. Wie zou er niet gelukkig zijn?'*

Na 4 jaar Late Roepingen in Kortrijk deed Gerard op 30 juni 1937 zijn aanvraag om opgenomen te worden in het noviciaat bij Don Bosco met de uitdrukkelijke vraag naar de missies te mogen vertrekken, bij voorkeur naar het Verre Oosten. De jaren daarna, filosofie in Farnières, triënnaat in St.-Pieters-Woluwe en theologie in Oud-Heverlee, waren jaren van studie, gebed, handenar-

Geachte familieleden,
beste medebroeders
en goede vrienden,

Nu wij onze medebroeder Gerard uit handen geven en toevertrouwen aan Gods liefde en barmhartigheid, willen wij met eerbied, genegenheid en dankbaarheid zijn levensboek ter hand nemen en doorbladeren. Door dit levensverhaal van Gerard heen kunnen wij het beste van hemzelf en zijn idealen ontdekken en ook God op het spoor komen.

In de ogen van de mensen heeft Gerard geen spectaculaire dingen gedaan. Hij heeft ons geen grote geschriften nagelaten, geen geleerde toespraken of diepzinnige conferenties gehouden. Zijn leven is gekleurd door heel gewone dingen en door eenvoud. Het heeft zich de laatste maanden zelfs gehuld in een haast ondoordringbaar omhulsel: onbereikbaar voor zijn geliefde familie en medebroeders, misschien ook wel onbereikbaar voor hem zelf. Alleen God weet wat in de diepte van zijn hart verborgen lag.

Gerard zag het levenslicht in Merksem. Zijn vader stamde uit een klompenmakersfamilie uit het Waasland. Hij vestigde zich in Merksem en vond werk in een bloemmolen. Later werd hij magazijnier in een openbare dienst. Zijn moeder zorgde voor het gezin van 4 kinderen, waarvan Gerard de jongste was. Moeder was een diep gelovige en geëngageerde vrouw, die zeer gelukkig was met haar zoon priester. Op haar gedachtenisprentje laat men haar zeggen: *'Mijn gehele leven heb ik aan mijn gezin gewijd, doch niet uitsluitend, want de K.A.V. en de godsdienstige werken van mijn parochie heb ik trouw gediend. En gij, mijn zoon priester, gij waart mijn fierheid en mijn troost. Gedenk mij steeds in uw H. Misoffer en tot weerziens in de hemel'.*

beid, toewijding en kennismaking met het salesiaanse leven. Op 3 februari 1946 werd hij in Oud-Heverlee tot priester gewijd. Hij kreeg toen de verzekering als missionaris naar Japan te mogen vertrekken, ook al had hij er altijd van gedroomd naar China te kunnen gaan.

Op 23 april van datzelfde jaar vertrok hij met de boot vanuit Antwerpen. De reis die 2 maanden duurde, heeft hij in zijn memoires heel gedetailleerd beschreven. Hij noemt zichzelf daarin 'de Wandelaer'. Ik citeer: *'De Wandelaer neemt afscheid, een handdruk aan familieleden en vrienden, aan zijn ouders een laatste priesterzegen en een kruisje van vader en moeder. Missionaris Wandelaer bestijgt de loopbrug en hoort onderdrukte snikken achter zich... en zijn geest stijgt ook naar de Heer. 'Heer, zegen mijn dierbaren'. Met een witte zakdoek in de hand bleven allen wuiven. Naar het Verre Oosten varen betekende toen nog 'voor altijd'. Van terugkeren was er geen sprake, tenzij wegens ziekte. Voor een missionaris is dat niet bedroevend. Integendeel het was een zich losmaken.... langzaam zoals het schip de kade verliet'.*

Bij zijn aankomst in Japan was het voor Gerard een zware opgave de taal te leren. Zo goed hij kon, deed hij pastoraal werk in een school te Tokyo en in de parochies, Osada Koen en Miyazaki.

Noodgedwongen moest hij echter ter oorzaak van ziekte en psychische spanningen naar België terugkeren. Het was voor hem een zware ontgoocheling niet meer terug te kunnen naar zijn geliefde Japan.

In zijn hart is hij steeds missionaris gebleven. *'Eens missionaris, altijd missionaris'* heeft hij eens geschreven.

Als propagandist in Groot-Bijgaarden had Gerard een goed contact met de mensen van de streek. Met zijn opvallende schaterlach wist hij veel mensen op te monteren. Hij was graag gezien door de kinderen in het tehuis te Dilbeek aan het station, waar

hij aalmoezenier was en praktische klusjes opknapte. *'Wij salesianen zijn praktisch zei hij, wij werken gaarne en bewijzen graag dienst'*. Ook aan Gerard zegt Jezus: *'Al wat ge gedaan hebt voor één dezer geringsten van mijn broeders hebt gij voor Mij gedaan'*.

Met plezier draaide hij film voor ons, jonge filosofen en met veel jolijt liet hij bij bepaalde scènes de filmdoos vallen. Gerard hield van de geneugten van het leven. Hij kon heel gelukkig zijn met een goede trappist in gezelschap. Toen hij later in Vremde was, waar ik 5 jaar met hem heb mogen leven, zorgde hij bij feestelijkheden in de gemeenschap altijd voor de nodige animatie in het door hem zo graag genoemde 'stoofstraatje'.

Hij was fier van Merksem te zijn. Graag vertelde hij over zijn stad en omgeving. Daarom heeft hij ook gevraagd om van Vremde naar Hoboken te mogen gaan, omdat ook Hoboken hem heel dierbaar was en hij gemakkelijk met de tram naar de stad kon gaan en vooral naar zijn familie, die hij een groot hart toedroeg.

Beste familie, medebroeders en vrienden, net voor zijn 85e verjaardag mag Gerard nu thuis komen bij God en zijn geliefden. Zijn geloof dat dit leven zijn voltooiing vindt in God, is erg mooi uitgedrukt in de woorden van zijn gedachtenisprentje, dat ik in naam van Gerard wil voorlezen:

Stil zou ik willen zijn vandaag,
toeven en verwijlen
bij zovelen die me dierbaar zijn
maar die rusten in de aarde
en mij opwachten aan de overkant.

Ik draag de namen in mijn hart
van zoveel geliefde vrienden en geliefden,
Zij hebben van mij gehouden.
Ik hield zielsveel van hen.
Zij hebben mij mede gemaakt

tot wie ik geworden ben
salesiaan - priester van Don Bosco.
Kunnen leven in hoop op een Goede Vader
in een eeuwige liefde is een genade.

Sterven is een innerlijk gebeuren.
Het lijkt op een gebed.
Het is deemoedig afscheid nemen
en bij God gaan staan.
En dan ... hopen en vertrouwen
dat Hij Zijn mantel om je heen zal slaan.

Stil zou ik willen zijn vandaag
en in die stilte - Uw stilte-
dankbaar toeven en verwijlen
en dan stil en oprecht zeggen:
DANK U... tot ziens aan de overkant

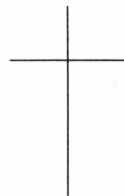
Piet Palmans
provinciaal

Hoboken
18 januari 1997.

38 B 149 + 1997

BEN

*Dankbaar om zijn leven
om zijn moedig en gelovig voorbeeld
om alles wat hij voor ons geweest is
vertrouwen wij aan Gods liefde toe*

Gerard VAN BASTELAER

Salesiaan van Don Bosco

Hij werd geboren te Merksem op 17 januari 1912, hij begon zijn noviciaat in augustus 1937, deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden op 2 september 1938, zijn eeuwige geloften sprak hij uit te Oud-Heverlee op 10 juli 1943, werd er priester gewijd op 3 februari 1946.

Hij was missionaris in Japan van 1946 tot 1953. Hij was nadien dienstbaar in huizen van Don Bosco te Groot-Bijgaarden, Heverlee, Vremde en Hoboken.

Hij verbleef de laatste twee jaren in de "Regenboog" te Zwijndrecht.

Hij ontving er de ziekenzalving en ging naar het vaderhuis op 13 januari 1997.

*Stil zou ik willen zijn vandaag,
toeven en verwijlen
bij zovelen die me dierbaar zijn
maar die rusten in de aarde
en mij opwachten aan de overkant.*

*Ik draag de namen in mijn hart
van zoveel geliefde vrienden en geliefden.
Zij hebben van mij gehouden.
Ik hield zielsveel van hen.
Zij hebben mij mede gemaakt
tot wie ik geworden ben
Salesiaan - priester van Don Bosco.
Kunnen leven in hoop op een Goede Vader
in een eeuwige liefde is een genade.*

*Sterven is een innerlijk gebeuren.
Het lijkt op een gebed.
Het is deemoedig afscheid nemen
en bij God gaan staan.
En dan... hopen en betrouwen
dat Hij Zijn mantel om je heen zal slaan.*

*Stil zou ik willen zijn vandaag
en in die stilte - Uw stilte -
dankbaar toeven en verwijlen
en dan stil en oprecht zeggen :
DANK U... tot ziens aan de overkant.*

Voor uw gebed, aanwezigheid en woorden
van troost danken U oprecht de Salesianen
van Don Bosco en de familie.